

JOS MASCA!

Alegerile comunașe au fost pentru noi una din multele ocazii pentru a vedea adeverata față a politicienilor noștri de sub masca pe care o îmbracă și o poartă cu atâta dibăcie și gîrzenie înșelând buna credință a adevăraților cetățeni români.

Reproducem mai jos un manifest al jidanilor din Cernăuți cari nu lupăta statură de opoziția unită, fiind pe deplin conștienți că această omolență va fi binevenită și va vorbi opiniei publice românești mai mult ca toți oratorii și coloanele presei revulver și pretingilor bărbați de stat:

Fii ai lui Israel,

Alegerile pentru comună se apropie. Fiiți vigilenți (sic) ochiul să vă fie viu și fără cruțare (Rachei, Esod 14).

Guvernul liberal al lui Brătianu vologhe să extermină Neamul Evreesc. Brătianu întregine și patronază din umbră badele de buligeni. Copii (sic!) noștri nu mai au dreptul să urmeze la școli. Fii (sic) noștri (sic) sunt bătuți ziua în namiza (sic) mare, până la sînge, iar unii au fost chiar omorîți. Sinagoga (sic!) noastră sunt devastate și distruse iar odănoarele sfinte ce nu pot fi atinse decât de răbini, sunt călcate în picioare și distruse de badele liberale.

Brătianu este criminalul nostru. Brătianu a tras sabia contra noastră, dar de același sabie va muri.

Fii ai poporului ales,

Marele consiliu al U. E. R. precum și Mareș Lojă etc. intrunite în ziua de 4 Februarie a hotărât ca toți evreii să dea voturile lor acelor partide cari vor susține drepturile evreilor încalcate de români. (Sublinierea este a noastră).

Nu vă lăsați deci înfricoșați de amenințările criminalului de liberali și votați numai lista pe care sunt trecuți marii oameni de stat și protectori ai noștri în frunte cu d-nii: Nicolae Iorga Maniu, Stere, Doctor Lupu, Valda Voynod, Mihaloche etc. (Sublinierea este a jidanilor).

Poporul ales și cel mai vechi al lui Israel, nu a fost și nu va fi niciodată învinș, iar cei care vor încerca să se atingă numai de noi, îi vom distruge fără cruțare și fără milă. (Sublinierea este a noastră).

Mareș Lojă și Sublinierii Consiliu al României

Să-l mai comentăm? Nu e nevoie.

Ei ne arată clar următoarele fapte: 1. Jidanii vorbesc o limbă corectă. 2. Drepturile lor în țara noastră sunt încălcate de români. 3. Pe noi cari vom îndrăzni să ne atingem de ei o să ne distruge fără cruțare și fără milă. 4. Mareș Lojă și Supre-

mul Consiliu are sub egidă pe bărbați de stat și prin aceasta jidanii au un stat asupra statului românesc. 5. Plebada bărbaților în frunte cu d-l N. Iorga sunt „protectori” ai jidanilor.

Nu le cerem acestor „bărbăți de stat” dreptul ei și rugăm să arunce masca și să vorbească de acum înainte în numele protejaților și nu a Românilor în folosul jidanilor.

Căci totuși se poate face cu banul, numai sufletul aului popor nu se poate cumpăra — acesta este un adevăr general și se aplică și la poporul românesc. — Măcar cine știți dacă anul popor îndolung răbdător nu va pune pe jidoviți ca și pe jidani la același stălp al infamiei?

Timpu va deslega problema.

Păruș Leontiu
student.

În jurul unui ordin

Protoierul Jud. Putna, ca tuturor celorlalte și a'm adresat un ordin circular, care să fie adus la cunoștința tuturor preoților din județ. Copiem aiciom acest ordin pentru a se putea înțelege mai bine cele ce vor urma:

România

PROTOIERUL JUD. PUTNA

Nr. 132

1905 Fevr. 19

Ordinul circular adresat P. C. Parohi al Parohiilor din Jud. Putna ce se aduce la cunoștință Nr. 132. Să nu participă la mișcările antisemite. Reprezentanții religioși, trebuie să fie cei mai zelosi propagatori ai ordinii, păcii sociale și înfrățirii între toți cetățenii țării, pentru consolidarea statului (Ord. St. Episcop Nr. 1088 și al Minist. Culeilor Nr. 13917).

Protoierul, (ss) lt. Ion V. Mura

Că jidanii și-au băgat codița și în treburile bisericesti nici nu mai facese vorbă. Nu ne-am mira deloc aflând că acest ordin a fost sugerat de secretarii intim ai S. Sale Patriarhului, Gala Gulection a cărui purtare ne este destul de cunoscută. Această față bisericărească, nu s'a nfiit, după ce se înfrățise cu dușmanii în timpul războiului, să predice, acum în urmă, ideile celor din Moscova, lucru pentru care a fost luat la brațe de presa cucer.

Ne miră ușurina cu care s'a dat acest ordin circular, care nu are alt scop decât satisfacerea jidanilor. Preoții trebuie să fie acei care să pornească la luptă în fruntea mulțimei cu sfânta cruce în mână, în contra dușmanilor neamului nostru, ca și în trecut.

Datoria lor de creștini și români le impune aceasta, dragostea de neam și de țară le poruncește. Și cred neînțelegerii că prin ordine greșite vor opri preoții dela datorie? Nicio-dată, drumul e drept, calea-i deschisă, dreptatea și D-zeu sunt cu noi! Când D-zeu e cu noi cine e contra noastră?

Ne întorcăm iarăși la acest

ordin. Se spune că reprezentanții religioși trebuie să fie, cei mai zelosi propagatori ai ordinii, etc. Oare proștopia noastră a dat dovadă vreedată de lipsă de ordine, de lipsă de patriotism? Da ce nu îndrăznește d-nul Ministru al Culeilor să dea ordine și reprezentanților celorlalte religii, de pildă mozoților. De ce nu ordona răbiniilor, ei care sunt capii bărbaților cari caută să ne sugrume neamul, ei care nu înlesnii vâlăvirea puhoiului de peste Nistru, ei care stau deacurmezii intereselor noastre? Același asemănă discordia, zavistia, între neamuri, înducând prăpădul pe unde trec. Priviți tu Rusia, dintr'un colos de împărăție, un morman de ruine fumegându pe care plângu un lăteș popor îngenușchiat, de jidovul hidos!

Același lucru vor să-l facă le noi și noi să ne plăcăm capul? Preoții creștini, ascultați glasul neamului amenințat de peire, ascultați glasul copiilor voștri. Iuda Iscariont își arată colții, ș'aveam credința că-i vom afărâma.

Atitudinea d-lui G-rai Râșcanu

Fostul ministru de războiu, d. general Râșcanu, ca să cimenteze tovarășia pe care o avea cu jidanii, lansează la Vaslui, cu ocazia alegerilor comunale un apel către întreaga populație, cu și fără perciu.

Fiind pe gustul nebotetăților, „Curierul Israelit”, s'a și grăbit să-l publice, așa că în No. din Martie a. c., apare acest apel:

Iată-l cum sună în întregime:

„Nimic nu este mai sfânt pentru mine, decât iubirea de țară (?). Iubind-o mai presus de orice, îi doresc să se bucure de cea mai deplină liniște în caspinalul hotarelor ei, astfel ca întreaga populație, de orice naționalitate și religie, să poată munci numai pe cale pașnică, în deplină siguranță și liniște pentru binele ei, cât și pentru propagarea economică a Statului.

În consecință condamn energetic toate pomicile și mișcările menite să aducă turburări în interiorul țării și care fiind îndreptate împotriva unor anumite categorii de locuitori, produc vrajbă și ură între cetățenii cari deși de naționalități sau religii deosebite, sunt totuși și ai uneia și aceleiași patrii.

„În special turbările și exesele cu caracter antisemit, sunt cu totul condamnable (?) căci pe lângă că lovește în mod nedrept și dureros în populațiunea evreiască care este solidară cu țara (?) aceste turbări compromit și interesele cele mai vitale ale statului nostru, înstrăinându-ne și presa și marea finanță mondială (?)

„Pentru toate aceste considerațiuni, răspund călduros apelului

ce ni-l adresează populația noastră lăsată prin intermediul d-lui Râșcanu a de tot conștiența de tot sprijiniți mei. Eu cred de această scrisoare că crede de cuvinte”.

(ss) General Râșcanu

Vaslui, Februarie 1920

E de prisos a mai face cunoscută acestei scrisori și a triolismului? mișcările generale ale general Râșcanu, dar care a rezultat călătoria sa dovedește la Vaslui. E de prisos să mai spun că d-lui Râșcanu conștiența sau pozie chiar știind fiind servete intereselor dovedeși și în acest caz în Mandam să se la de mână cu Mihaloche, Stere, Madgearu, tescu, Costofaru, Cocea etc. pe care până acum îi consideram ca atare.

D-l General Râșcanu poartă calea aceasta e sigur că simpatia jidanilor va fi după a mai și fost, într'o viitoare vernare, iarăși ministru de războiu.

Continuă, d-le general, că această și lipsă și g u r de la facă-tă, în corănd se va la la Consiliul de război al Com. 2 de armată, un proces de războiu (implicăți sunt ca deuna parăți de buligeni pe drept). Însăși numele lor se aduce. Ei se numesc: Ștefan Gigel, Tovi Braunstein, Z. Dadei, Bron Ovschik, Osiu, Buch și Schreiber tancu, și numele lor singur, fără a cunoaște la obraz, ne arată „sunt solidari cu țara și cu rile ei interese”. În com. d-le general, după cum și „răspundei călduros apelului dresat de populația evreiască intermediul „U. E. R.”, după-o de tot concursul și după-d-voastră. Știinduți deci de la judecată pe acești vin acuzați pe nedrept, fac pentru a-i acționa ca să compromită interesele cele vitale ale țării”. Fiiți siguri, că acești oameni vor fi cei domni comandanți ai armatei viitoare d-voastră conducători și vor servi în consecință. Ei acei care vor vărsa sângele țării patrie (sic) după cum a vedit și în trecut. Ba încă s'au tulm ca și sfetnicii ei să sească tot din ei să-l alegă ca lica comedia s'o jucă în după cum va cânta răbina relosu. Începăți și vă revingă. Succesul e garantat.

L. A. R.

Jurnalul „Apărărea Națiunii” din București, organ al lui P. A. N. C. trebuie și el să poartă lângă că în el vorbim nedreptățile ce se aduc celor din partea jidanilor și vîștilor, dar flectare numărul articolul de fond scris de nostru martir și președinte domnului profesor A. C. G.

Abonamentul pe un an de 200 lei.

ne poartă alegătorilor comu-
năle s-au formulat cele mai in-
terdite cereri din partea mi-
noritarilor (în special jidani),
asociate cererii Partidei politice
care dă noi au vînat de duto-
rie, comuniste, capitaliste rusești
și au obținut voturile rușino-
ase. Au pus pe liste numai
jidanii și ei colo câte un biet
Român.

Jidanii și Jidanii din Ar-
deal cereau reintroderea lim-
bei maghiare în administrație,
jidanii din Bucovina idelgi și
germana, iar cei din Bessarabia
rusească. Au început năvali la
autorități, coreri în limbi stră-
ne, pe care funcționarii ro-
manii nu le cunoșteau. La Chi-
șinău, unde jidanii se simt ca
la ei acasă și unde constitu-
ția are așezare și unde constitu-
ția jidăvesc, au început să
surgă jăbile numai în rusește.
Jidani înău că în timpul stă-
nărilor rusești acești jupani,
cărora eu mai înverșunat, cer-
eau limbi rusești, iar acum
cei mai aprigi apărători ai ei
prezentând o limbă maternă.

Rabinul Tiroelsohn, care nici
odată nu se poate să lăpă-
cească dintr-o asemenea afaceri,
a și gândit să ceară soco-
leală statului român, că nu
lăsa pe fiu lui Israel, să vor-
bască și să scrie în limba
maternă. Să stăm înău puțin
de vorbă și asupra acestui
subiect. Care-i mă rog limba
ro maternă în România?

Idigui, ebraica, germana, un-
gara, rusa, care e limba ro
maternă (?) oăci pe toate le
cer cu aceeași înfocare! Nu
pe or face să credem că toate
acestea sunt limbi maternă, pe
care le grăiesc până a nu se
peste orice fiu de năpărcă?
Sunt în stare să ceară toate
limbile pămîntului, care bine
înțeles nu pot fi decât mater-
ne numai limba română nu.
Aceasta pentru dragostea în-
focată ce ne-o poartă, probă
păvala lor la noi și vitejile
din timpul războiului (pentru
care singuri și-au fabricat cer-
tificate). Luorurile acestea să
ne servonască drept învățătu-
ră, să ne deschidă ochii și co-
lor cu ei legați, cu un oas
mai de vreme.

Jidanii sunt dușmanii nea-
mului nostru, ei ne vomeș piei-
re noastră, pentru ce pe ru-
măle noastre să se înalte nea-
mul blestemat al lui Israel. Ei
ne cer totul și în schimb nu
ne dau nimic. Cer drepturi dar
nu vor să recunoască și da-
torile. Cer cinei limbi drept
limbi maternă și nu vor să în-
vețe limba română, numai din
dușmănie.

Se plâng la Liga Națiunilor
ca minoritari, neascotind au-
veranitatea statului român, și
cer drepturi ca cetățeni ro-
mâni, stabilită de pe vremea
lui Traian, după cum le place
să spună în asemenea ocazie.

Până când să-i mai răbdăm
oare?

Ușie să repetăm ca'n vre-
murile străvechi, până ce pe
piciorul va fi trecut „Carloș
delenda est!”.

Ob. Mupatia.

Domnule Director,

«Cu onoare vă rog să bine-
voiți e insera în primul număr
al statului De. iar sfătura
verbal și procesul-verbal
Col. Paul Cămbureanu și d-
nii Col. Paul Cămbureanu și Aris-
totele Gheorghiu în incidentul
de la avu d-ri Profesor Ispas
de la localitatea «Unirea» din Focșani.
Din cuprinsul procesului-ver-
bal se vede că d-sa a refuzat
să-mi deose satisfacă pe ralea
onoarei pe care găsește să o lu-
ce cu toată ușurita unui mi-
chruis li lipsește pe desăvârșit
educația.

Daci d-sa rămâne descălcăcit
pentru toți oșmenii de onoare.
Primiți, vă rog, Domnule Di-
rector, asigurarea atunei și con-
siderațiunei ce vă port.

Maior A. C. Cristopol

Cupte, Focșani, 10 Februarie 1938

ora 13

Domnule Maior Invald Anastase
Cristopol

Strada Popu No. 6, Focșani

Intele prețier.

Ca urmare la mandatul cu care
ne-ați onorat și trimitem alătu-
ratul proces-verbal, din care ve-
deam că d-l Profesor Ispas a
refuzat să primască cartelul cu
i-am prezentat cu toată preve-
nirea și curtenia.

În consecință ești îndreptățit
să lei satisfăcătoarea ce o crezi
că ai dreptul, pe orice altă cale
decât aceea a onoarei, pe care
Domnăria, categoric, a căutat să
o înlăture.

Primește sentimentele noastre
de prietenie.

Colonel (sa) Cămbureanu Paul
(sa) Aristotele Gheorghiu

Focșani, 10 Februarie 1938

ora 13

Proces-Verbal

Subscripții Colonel Paul Cămbureanu și Aristotele Gheorghiu,
martorii d-lui Maior Invald Anas-
tase Cristopol, în incidentul pe-
trecurt între d-sa și d-l Profesor
Ispas, în ziua de 17 curent ora
12.30, incident din care d-
maior Cristopol s'a crezut ofensat,
ne-am prezentat ieri 18 Februarie
ora 10, d-lui profesor Ispas, că-
mă arătându-i scopul venirii
noastre, ne-a răspuns «că ve re-
fecta până la dejun» și apoi după
cîteva minute ne-a declarat ca-
tegoric «că nu-și constituie mar-
torii».

Având în vedere declarația
d-lui profesor Ispas și faptul că
pedeaparte noi n'am primit nici un
fel de comunicare până astăzi
ora 10 și faptul că d-sa a recurs
la autoritățile judiciare, civile și
militare, înainte de a fi vidat in-
cidentul pe calea onoarei, ne con-
siderăm misiunea îndeplinită și
ne depunem mandatul, deoarece
din toate cele prețuate, d-l pro-
fesor Ispas a refuzat cartelul.

Colonel (sa) Cămbureanu Paul
(sa) Aristotele Gheorghiu

p. conf. Maior A. Cristopol

Alegerea din Focșani și Incidentul Păncu

Rezultatul alegerilor din Foc-
șani și județ, ne-a intrat în cre-
dintă în înzădă. Cum am mai
spus, numai ocazia celor dinți
peride din opoziție cu care
au votat și căi peste 900 ji-
dani a făcut ca această listă
să fie aleasă la Păncu, lista
creștină în frunte cu d-nii
Viladonau, Popescu Văleniște
a rusești și la balotă, Partida
jidăvescă a înțrecut mar-
șinile cu această ocazie în-
fricoși de rezultatul nădă-
nă la listei creștinești, au cău-
tat prin toate chipurile să-i
sădărească succesul. Întind
o constatare la sinagoga și
hoșarii să nu crute nimic. Iată
cum se procedat: lăsa bato-
nă a o mie sau oinci sute
lei le țiau în două jumătate
o dădau alegătorilor și ju-
mătatea o păstrau jidanii, pro-
mitându-le ei celelalte jumătate
dacă vor vota lista susținută
de ei. Credeau că vor cumpăra
astfel conștiințele. Lista opo-
ziției unită, a avut toate vo-
turile jidăvesci, adică 150 și în
plus, încă 26 voturi.

Ceace însemnă că toți creș-
tinii au ocolit lista cu xulufi,
lucru foarte îmbucurător.

Populația ortodoxă Păncu
nu-și mai putea reține bucuria
la afara rezultatului.

Femeile au eșit cu lumădări
aprinse, înaintea aleșilor pur-
tați în triumf.

La Adjud, lupia a fost și
mai aprigă. La balotă, lista
creștinăscă ara 196 voturi
contra 220 opoziții unită, la
care votaseră 120 de jidani și
120 liberali. Și rezultatul ne-
aste nu poate de căt să ne bu-
cure, eăci ne arată că deși sin-
guri am egalat aproape vo-
turile obținute de opoziția
unită.

Cu această ocazie d-l avocat
Manolici, care se pretinde ze-
ful electoral al opoziției unite,
a întrebuintat cele mai joanice
cuvinte la adresa d-șei Tița
Pavelescu, femeie creștină, care
se afla atunci în Adjud la
ruda Popașii din Adjud voia
să-l lîngese și d-na Tița Pave-
lescu a fost acia care l-a scă-
pat de furia mulțimei. Și'n
Adjud ca și la Focșani s'a fă-
cut contestație.

În general creștinii din Foc-
șani și județ au arătat tutu-
ror creștinilor din întreaga
țară că ocazul se apropie de
ora 12. Nu deși înapoi nici un
pas, căutată de vă îndesăți rân-
durila, oăci viitorul al nostru.

Colonel CĂMBUREANU

Pentru întesarea comunicației,
anunțăm pe toți prietenii noștri
că Domul Colonel Cămbureanu,
Gheorgică Niculescu și Maior Cri-
stopol, au acasă instalate tele-
foane. Le orice oră și se vor a-
duce mai repede la cunoștință,
pentru satisfăcerea.

L. A. N. C.

Informații

Răgăm pe domni abonați al
ziarului să bisericească a ne a-
chia ori tot abonațorii noi nu
cei să ai primi până acum.
Căci ziarul a pus în imposibi-
litate să mai apară.

«Liga Apărării Naționale
Creștine», dorind să aibă a-
dresa tuturor pruncilor bote-
zați de Liga, în consiliu d-lui
profesor A. C. Cuză d-lui
Corneliu Z. Codreanu, la 1
August 1925 la Gorații și în
urmă priia oșmenii, care se în-
adresa ziarului «Lancet», să
se comunice: numelul priin-
tor, a copilului, chin l-a țien-
tu la brațe, la se bisericească a
efectuat botezul, dacă e sau nu
în viață și dacă pruncul e sâ-
nătos.

L. A. N. C.

Corneliu Z. Codreanu a
la studiile în Franța însă la
alegerile generale va veni
în țară să candideze.

Din cazul că ziarul nostru
era sub tipar, numai putut a-
nunța la timp, în numărul
trecurt, feriata veste a schi-
tării studenților G. Urzicovanu.
Tineam acum să ne exprimăm
bucuria noastră alături de toți
fiii nemurimilor române.

Jurată din Iași în ziua de
26 Februarie a c. au arătat
că nu sunt mai prejos de a-
menții lor din Urața, Ilfov și
Mehedinti, au arătat că au
fost conștienți de rolul ce l-au
avut.

În comuna urmlătoare d'au
format comitate pentru Liga A-
părării Naționale Creștine: com.
Risipici, a și președinte d-lui
Dofin Măntău, comuna Obedești
sub președ. d-lui Radu Gh. În
comuna Plănești sub președ. d-lui
Costică Grigoriu și în comuna
Căpățenești sub președ. d-lui Va-
sile Auram.

În iarna aceasta, s'a iscat
un incendiu la un depozit de
cherestea, proprietate a unui
jupan, S. Gărfelci, din Gelați,
depozit gărguit cu suma de
un milion jumătate lei.
Mobilierul casei li asigurase
de așement cu înalt 1.200.000
lei, așa că era sigur de lo-
vitură.

A dat foc casei.
Cu această ocazie se mai
ara și câteva locuințe de prin
prejur, năpăstuite pe hietii
oșmenii în toată iarna. Caroe-
tările autorităților bulgare
nu, au stabilit că focul a fost pus,
așa că lovitura hoțului ju-
pălin s'a reușit decât să-i re-
serve un loc la «răcoare».

Confratele de la «Liga Na-
țională» anunță că la alături
alegeri ar candida pe lista L.
A. N. C. în jud. Păuna d-nul
prof. A. C. Cuză și d-nul avo-
cat Lăscăr Dimitrie. Nu știm de
unde s'a informat confratele,
dar lucru adevărat e că până în
prezent acest lucru mi s'a dis-
cutat nicăieri.

Nu putem nega că dorința or-
ganizației noastre e de d-nul
prof. A. C. Cuză și Corneliu
Codreanu să figureze pe listă,
dar atât deocândă.

PAGINA TÎNERIME

DE-A BABA OARBA

(Urmare și sfârșit)

Și nu mai putea să învețe la vreun alt instrument, căci așa hotărâse tanti cu al director. Cece? Nu-și putea închipui. Tuțuți el primea înscușe și înveța să cânte din drămbă, fiindcă mai era încă vreme, căpșu ce se mai lusa cu asta. Și nu-l deosebea că în lăsat cum era, începu să cânte bine. Ba ceva mai târziu acotă niște sunete așa de armonioase, că nici n-ai fi crezut să cânte dintr-o așa umilă harță. Trecurău biete limbi de cel se sfârșeau în arșonii umblina de cel suflău suflău lui... și cântău răzăt asupna dulce și lin ce un murmur îndepărtat.

Deabia atunci colegii începură a se mișca apropiu de el; și erau ore când le petreceau nemul în prajna lui. Iar de mulțiri, în nopțile de vară, geolcu cu ferestre demonturului deșchis de privesc luna, ascultau vântul cel chibritat vire-umui groer.

Și vechi nelăcătorești se făceau frăși, iar inimile lor se strânguero durero în ghiera câte unui dor despărtat și neînțelep peose.

Trecoia zile și cu vremea se făceau și ei mai mari, cu na loc mai creșu ori mai rădăci în izmi. Dintr-azi ce suferiau mai mult, era Willy. Căliști tot se mai dăduse pe acasă, el însă nu știa de ce, era înclătău acolo de capriciale tanti. De neas nici în oraș nu mai ieșea, cu toate voia liberă ce se făcea. Nici de scris nu mai scria, căci n-avea cui. Doar încreșea cîndva, să-l spună câte ceva tanti, dar se fura lui schimbata de acun, căre gise oei scriese, că și se răspunde să nu se potreacă. Dar Munt tot mai dădea din când în când pe în el; și vesele cum era ea, îl făcea să aibă zău mai senine. Simpla că o iubete fără a gi, pe răuicioasa asta de tanti, care de bună seamă, credea că, îl iubea și eu mult, dar s-a cundea ceva par că. El însă, oricum îl venia despărțirea de dragul Willy, simțea să maseche toate. Penemne, finteale așea bine creșcute, sunt tari de tot. Pare-se însă numai cum și unde le place.

Erau trei ani dechid se despărțura, trei ani de pensioan, trei vocuri, un introit mileniu de răbătoral cu ale vieții pentru lui serii celea mascate. În vremea asta minilele de odinioară se făceau mare; în desorbi chupeș și mărădu de pica. Cu părul bălbi și buclat cu al lui Munt și cu ochii negri și focosi al tălău. Căpșu lui însă de toate flescurele aseta. Nu mai ginea de nimic trăsătea, de când i se părea că trăiește prae mult. Nu mai supraviețuiea decât pentru o himeră. Nu-și deslușea ce, însă tot înlătră și se îndărătăia să se îm-murească, de a afla ce-o fi atecoa ceva. Munt avea acun, făcând școala rotundă, cam parurea de ani. Vărită ce nu prea schimbăse cine gite că. Ba ajunse la culmea grațior. Căci era fată cumine; nu se măritase, copili n-o nelămpău și nu-i fusesse nici odată nimeni drag mai mult decât trebuia. Pe urmă, nu se sfârșise averea încă, deși făcea de toate asemenea tuturor celorlalte semene.

Ierți seară din luna de mare a ti. Ierți fiedru în, când înfloreă să-vor și seclul în cântă, dăduclă suspinele de dragoste din floare în floare, Willy așa iarăși, însă singur, la ferestre dechisă și ascultă. Și aștea multe, multe. Nu deslușea ce dar simțea că le învețe și se loque în suflău lui... cu un val de auduiri îndepărtate. Șeruse mult, gisea să se și mai calce, își aduce amine de u-mila lui harță. O scosae dar, dintr-o cutiță cu o-ports vognie în bucurău dela pipci al lui și prime a cîntă. Cîntă, cîntă tot ce gise, dar nu era dragău încă. Nici o melodie pară nu-i ugura. Atunci lăsa să gite, începu să ticlăsească el una uoă. Nu mai făurise niciodată, dar îl segea de mianu. N-ai fi putut să-l înscosească dintr-un gful în vore, niciun cuvânt din lume, nici melodia asta îl exprima tot suflău din aca seară.

Trecoia poate și de mizerii nopți și el tot nu se mai sfărta să-și cânte dorul.

Când, de odată, o voce îl întrerupse. îl chema pe nume. Era Directorul. Turburat se opri din cântec și răspunde cu un „e-a” înecat.

— Păi bine, domoale, totă aceseei voce, gî-acuma, nu te mai astămpere? El tăcu.

— Dumeasta cîntă? — Da... — Din ce cîntă? — Din... dintr-o mîlă harță...

— Păcă de tine, mai mormăi directorul. Du-te de te culcă... Scrii sonnetul tău?

Cu era să mai facă? Se temea a-cum de ce o să-l se facă măine. Sîrăse ferăstrău binlog și se călău. Pînă cînd adormi, vai de lume.

Toate gândurile, toate ciudăniile căt nu poate să le scapă închipuirea îi treceau pe dinaintea ochilor lui închiși și-l înăbușeau.

Adoănu după amiază, lață că-l sosu o veste dela tanti, care de bună seamă numai din întâmplare. îl înclăuțuiea că a sfârșit cu școala și să-și vie acasă. Trebuia dar, să plece. Sclăpa și de director.

Clar în seara aceea și plecă. Se duse la gară, lui tremu și când se găsi în drum spre casă, cînd unde-și petrecuse copilăria și unde nu mai fusese de trei ani și ceva, se învețeli de-odată.

Îi veni să rădă singur. Și vorbăre, cum devenise acum, intră în vorba cu călătorul din lăpa lui. Gurău și acesta primăer a vorbi de multe și de toate; așa că în scurtă vreme își gînu unul altuia istoria vieții, și aflară că se cunosc demult, că-s prieteni vechi. Willy mai află că în seara aceea o uare mai mascat. Nu-l dădu atîta lăure aminte, dar prietenul sfărui să meargă și el, că acolo o să fie și Mimy.

— Să vedem ce-o aice și tanti răspunde el.

Însă prietenul i-o lău taiainte, și sfârși să nu se ducă pe-acasă ci să meargă de-adreptul la bal, ea să-l facă surpriză Mimy. De domno să

n-aiată habar, că-i găsese el unul dragul, dragul.

Căci gresii venia lui Willy dar înslăpiti priet.

Și seara cîntă și pe romanău nostru te mla măscărilor. Fu cam singher la început, mascat cum era, totu, nu se dădu de gol. Avea un domno de halduc. Era mare vînlăci în toată tănen. Purtă de-țușgi și de-alut în toate pările, de pe de oare, totușău de popiri dragu se învețeli din ce în ce. Păcă nu mai era el. Dănu, vorbi și răsă îndestul. Se cînta acum însă, v'o glăvescă pe tanti. Da de unde, nici chip. Dar distăse pe alcinerea, o masă dar dragul. Păcă ce făcu și se apropie de ea, și ea de asomene de el; în scurt se repetă iarăși dela capitolul celui de-al cinsprezecelea nu al vieții eroinei Mimy.

Dar Willy, candidul Willy negștor în de-alde astă, căt de pe năpăte-lu la surprine de tendosiocăa purtara n asciea pe care simțea în-odată o-oi iubete că i-o dragă lăra seamă, numai căt se alinase sfina mînuș.

Căci oriăci ar fi fost înăute lătrănuu patimile și ușorina părimăscă, oriăci ar fi trest în el răsfășatul de-de-alău, totuși se spăimăntă de ce făcea. îl schimbase mult pensioal, îl potolise, făcându-l un romantic un vîntor inimoi și curat. Așa că se căt de-odată se lăvea-lu și se uita-lu pe sine căt petrecuse la bal, tot pe-astă de repede se regăsi în cîmpile de lăpă în mîlăngolul și cîmuletele din pensio. Și îndrăgostu fără de veste, el idealistul era lăreă să se turbure, să simtă cum inima îi bato repede, repede și că pe urmă se oprime de-odată, că să înscopă din nou și mai nebulenge. Se vedea un om nou, într-un cer nevias, nu putea pricepe mai nimic, atîta era de încurat; și toate cutremururile un-iversalu nu aduceau nioi pe departe cu turburarea lui în care se găsia așa de ferici.

Dar înscuța acțiță, pricina fericiții lui, înscut, înscut îl stămpără cu atîta ușorini că putură jura vechia comedie până la sfârșit.

Și după obiceiul ei își înscu ba-tista lui. Tot în chipulăstă cunoscuse odinioară și numele alius. Acum însă cînd vîluu liberile de mătase din colțu bautei se și fieu nevăzutu, la Willy îndurera, jela tot pe-alăurista lui de ură.

Totuși, și se fiesc, în starea în care se găsia nu se dădu bătut. O căută prin toate lămea, prin toate ungherie, rălăci totă noaptea, da în zădar. Dimețina dădu domnoal prietenului și abătut din cale-afară, se duse acasă la tanti. Fu primu cu totă vesele re-vederii. Nu vorbi însă nimic de bal. Și nici Mimy. Toată ziua căt de în ce mai îndărătăia, într-acun însă, cîntă mēreu. A doua noapți, și-a două și iar, și iar gî-ia trăia și pînă ce cam primse înăclătră fîru. Pe urmă asta merse mai lăminat și în sfârșit ală totu.

Tanti?... genu el înbeut. Ce ne-porocit criminal! Cum tanti? Atăia de nemerit sînt eu? Eu, eu și tu alui? Doame, Doame, unde-i tādă mă ascund de lăpa Ta? Ce neam sînt eu? Ce barbar animal, de unde am venit? Ce mai caut, la ce mai

erise? De, da, da, în ce mai tero-lunea? Și... și toate înclăpăuie să-mă negre îl chibruu țara nioi. Ia năpărmău la domoale de-omănaa tot și se topia totu în locu celui să îndurătoare suferin.

Nu, nu, nu trebuie să mai uitaie! Nu, s'nu crîmăie căt mēreu criminal, criminal! Mame înscut!... Da... da, alui ieși. Se duse și-și cumpăra revolver. Dar să se mai întorase acasă. Nu vrea să sperie pe cimeni. Iară alară și din oraș, și merse, merse pînă asupna lătrău cîntă. Era lătrău și împăsat. Școape vechia lui lătră, o apasă între deși și prime a ată-mălele atecă pe care o alăcotea cea din urău noaptea la pensio. Lu ce cheta, de ca l se lău un ceva mai mult de pe înlău și se alău-mașor, și mai ușor... Atunc se apru din cîntă. Așa tăta gîl sericea dragul lui, tanti. Apoi ridică revor-verul înscut la tămpă, dar col vire el cobor și-și deslău lătrău la pîșpă. Pipău locu inimii, potviri alătrău vesele lătrău cîntă, o înclăuțu înclăuțu la erimău troreri celui din urmă sfrop de vîșă din cîmău lui.

Un pldăru, din întâmplare, sau habubitura, alergic și vîșu ce se potrecuse. Totu era sfârșit.

După cele trei gîli prin bucurău și lăsi numele. Anuncă vesele parchetă și mortu fu dus acasă.

Seara lăngă parul lui, plășegă Mary. El stă suțator și lăsi și se frumose ca alăclău. Parcă deriza De-odată Mimy dău, și înscotă de-odă cîntă prouita de guvernăre, sine, Nenoreo, picău-lu. Ce să m-lăe?... A! gî-ia nă-șoata trebiu ai fu la cîntău dănsant...

Mă dă... ai tu gîșă, ai să vî și eu diadedimincă.

T. Milcoth

De ieri și până azi

De ieri și până azi
I-atăi trecut
Că n'o să-l mai ajungi
Nici cu ce ai mai neîntrec.

Doar numai că și ieri,
Și azi și-or fi
Un mîine vegin drag
Iar mîine orișicare zi.

Că și-azi și ieri și mîine
S'un vegin răs
Cînd dorur-le-s dureri
Și lacrimile-s un surdus.

Și's toate trei, trei zăne
Ce'n vici te-alrag
Ca un adio trist
De ce și-a fost mai scamp și drag.

Viață'n trei vieți
Un basm hazilă
Ridicul, zău, de trist
Și vesel ca un schit pustiu.

T. Milcoth